

staar anført; og der udtales i sidste Punktum i første Stykke af Vndringsforslaget: Ligeledes er det tilladt i eller ved Fjstedam at fange og dræbe Oddere og Hejrer. Her tror jeg nok, at Udvalget har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, idet denne Paragraf gaar ud fra den Forudsætning, at Brugeren af Ejendommen har ikke Jagtret; men i dette Forslag støde to Rettigheder sammen, nemlig Jagtretten og Fiske retten. Her tilføjes den, der ikke har Jagtret over Ejendommen, men Brugsret, Ret til, for at bevare sin Fiskebestand, at ødelægge Oddere, og der mener jeg, at Lovforslagets Udtryk: Fiskearealer, er rigtig; thi det er ikke alene i Fjstedamme, at det er magtpaaliggende for Fiskerne at kunne ødelægge Oddere, men ogsaa i Laer, Bække o. s. v., og derfor vil jeg anbefale Udvalget at forandre Ordet Fjstedam til Fiskeareal. — Dernæst kommer jeg til at omtale Vndringsforslaget Nr. 12 til § 11, hvorved der foreslaas en ny Affattelse af de to første Stykker. Jeg maa rigtignok sige, at havde jeg Valget, foretrækker jeg langt hellere det oprindelige Forslag end Udvalgets Forslag. Jeg maa indrømme, at det ærede Medlem fra Fredericia (Dusen) havde Ret, naar han sagde, at det vist nok maa være kommet til Veje med megen Bevær. Jeg kender disse Forhold, hvorved man kommer ind paa noget, som ingen af Parterne er rigtig tilfreds med, og jeg er overbevist om, at man heller ikke er tilfreds med det, der foreligger her. Uagtet det allerede er omtalt af den ærede Minister og flere ærede Medlemmer maa jeg dog gøre nogle Bemærkninger. Jeg maa sige over for den ærede Ordfører, at naar han forklarede Ordet „strejfer“, som er det første Ord, man møder i Forslaget, saaledes, at naar en Hund springer over en Vejgrøft, er det ikke at strejfe, saaledes som Paragraffen er affattet, holder det ikke Stik. Ved Ordet strejfe, saaledes som det udtrykkes her i Paragraffen, forstås, at Hunden kan strejfe baade paa Landevejen og uden for Landevejen. Naar der staar: Strejfer en Hund om uden for „de Veje og Stier“, ligger deri, at Hunden kan strejfe baade paa Vejen og uden for Vejen. Der gøres den Forskel, at det første er strafbart, naar Hunden er uden for Vejen. Vndringsforslaget har vendt det hele om i Mod sætning til Lovforslaget, idet Hunde, der ikke ere ledsagede af Gieren, efter Vndringsforslaget faa en privilegeret Stilling, hvorimod en Hund, som er ledsaget af Gieren eller nogen, der træder i Gierens Sted, har en mindre privilegeret Stilling. Ligesom en Mand, der begaar Tyveri, første Gang faar en mildere

Straf, men anden Gang faar en mere stærket Straf, saaledes gaar det ogsaa her, der skelnes her mellem Overtrædelser, begaaede af Hunden første og anden Gang. Er en Hund ikke ledsaget af nogen Gjer, straffes den ikke for den første begaaede Forseelse, saa er den fri, og hvis man vil have Ret til at nedstøde Hunden eller gøre Ansvar gældende, har man den lange Vej at gaa, at man skal henvende sig til Sognekogden, og efter at man har gjort det, Naar man, naar Hunden kommer igen, søge at fange den, og først derefter har man Ret til at støde Hunden. Jeg skal ikke komme videre ind derpaa, jeg tror nok, at Bestemmelsen er saaledes, at Udvalget vil tage det Spørgsmaal op til fornøjet Behandling og bedrøffattelse inden 3dje Behandling. — § 14 omhandler to Ting, nemlig Søndagsjagten og Natjagten, og jeg vil tillade mig at skelne mellem disse to Ting. Hvad Natjagten angaar, maa jeg sige, at jeg ikke ret kan forstå, at man skal gaa til at forbyde den. Grunden skulde jo, efter hvad der blev udtalt, være for at forhindre Krybskytteri, men det forstaar jeg slet ikke. Naar man har Lovbestemmelser, der paabyde Straf, hvorfor skal man saa have en Dobbeltbestemmelse? Det Hensyn har slet ingen Betydning for mig, da Loven i saa Henseende er streng nok. Dertil kommer, at det vilde være aldeles urigtigt at forbyde en Mand paa sin egen Grund at jage om Natten, hvis han har Lykt dertil, og overtræder man Loven og gør sig skyldig i Krybskytteri, har man jo Straffebestemmelser i saa Henseende. Der er jo ogsaa, som det er fremhævet af flere Talere, Dyr, som kun kunne jages om Natten, f. Eks. Silder og Maar og flere andre Dyr. Hvad dernæst Søndagsjagten angaar, da har jeg ingen stor Sympati for den, men jeg vil ogsaa nødig være med til at forbyde den, tilmed da der ifølge Vndringsforslaget nu tilføjes indført stærpende Bestemmelser for at overtræde Loven om Søndagen. Den mindste Bøde i saa Henseende er 50 Kr., og det er dog en ret følelig Straf for at gaa hen og støde en Hare paa en anden Mand's Ejendom om Søndagen. Dernæst er der kommet en anden Ting til, nemlig Vndringsforslag Nr. 24, som staar i Forbindelse med dette Spørgsmaal, og har jeg Valget mellem disse to Ting, nemlig af Fredningstiden for Hare skal indskrænktes saaledes, at man, i Stedet for at have Lov til at støde dem til 1ste Januar, kun skal have Lov til at støde dem indtil den 25de December, saa beder jeg meget om at beholde Søndagsjagten, men indskrænke det saaledes, at Haren er fredet fra 25de December til